

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1361/2022
19.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Илић адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, кога заступа Светлана Стојковић Обрадовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/22 од 31.01.2022. године, на седници одржаној 19.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/22 од 31.01.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/22 од 31.01.2022. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 785/2021 од 16.11.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА да му тужени, за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године, исплати износе од: 13.689,95 динара на име накнаде трошкова за исхрану у току рада са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате, 4.506,72 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године, 5.534,30 динара на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године, и тужбени захтев тужиоца ББ да му тужени, за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године, исплати износе од: 20.109,76 динара на име накнаде трошкова за исхрану у току рада са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате, 6.617,35 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године, 5.534,30 динара на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године и да им накнади трошкове поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженом накнаде трошкове поступка у укупном износу од 40.169,00 динара, свако од тужилаца у износу од по 20.084,50 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/22 од 31.01.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 785/21 од 16.11.2021. године којом је усвојен тужбени захтев (став први изреке) и обавезан тужени да за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године исплати тужиоцу АА, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, 13.689,95 динара са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 4.506,72 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 19.08.2021. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 5.534,30 динара са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године (став други изреке), да за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године исплати тужиоцу ББ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, 20.109,76 динара са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 6.617,35 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 19.08.2021. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 5.534,30 динара са законском затезном каматом од 20.08.2021. године до исплате и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате до 19.08.2021. године (став трећи изреке) и накнади им трошкове парничног поступка у износу од 96.735,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер су основани ревизијски наводи туженог о различитом поступању судова у истој правној ствари, што указује на потребу одлучивања ради уједначавања судске праксе, па је зато одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код туженог. Тужени је наставио да примењује Колективни уговор тужиоцевог послодавца претходника из 2015. године, којим је било предвиђено да је месечна накнада за исхрану у току рада и 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час, укључена у вредност радног часа. Колективним уговором туженог од 24.05.2018. године уговорено је да се одредбе које се односе на обрачун и исплату зарада, накнада зарада и других примања запослених, дакле и одредбе које се односе на накнаду предметних трошкова, примењују почев од исплате зараде за март 2018. године. Разлика трошкова накнаде за исхрану у току рада, обрачуната за исти временски период применом параметара из Колективног уговора ЈЖТП „Београд“ („Службени гласник Републике Србије“ број 37/95... 7/00) и исплаћене накнаде за

тужиоца АА износи укупно 13.689,95 динара и 4.506,72 динара на име обрачунате законске затезне камате, док разлика за регрес за коришћење годишњег одмора износи укупно 5.534,30 динара и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате. За тужиоца ББ разлика трошкова накнаде за исхрану у току рада, обрачуната за исти временски период применом параметара из Колективног уговора ЈЖТП „Београд“ („Службени гласник Републике Србије“ број 37/95... 7/00) и исплаћене накнаде, износи укупно 20.109,76 динара и 6.617,35 динара на име обрачунате законске затезне камате, док разлика за регрес за коришћење годишњег одмора износи укупно 5.534,30 динара и 1.821,15 динара на име обрачунате законске затезне камате.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев. По становишту судова, право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора је законско право тужиоца, предвиђено чл. 104. став 1. и 3. и 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду. Оно у спорном периоду није било конкретизовано општим актом - колективним уговором за ЈП „Железнице Србије“ из 2015. године, који је тужени као послодавац следбеник наставио да примењује на запослене преузете од послодавца претходника, јер се не може утврдити њихова висина у номиналном износу, а одредбе Колективног уговора од 24.05.2018. године (чланови 62. и 63) не могу се ретроактивно применити јер би то било у супротности са чланом 197. Устава Републике Србије.

По налажењу Врховног суда, основано се ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин и за регрес за коришћење годишњег одмора. Колективним уговором туженог од 24.05.2018. године одређена је висина накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у номиналним новчаним износима. Одредбом члана 127. тог Колективног уговора предвиђено је да ће се његове одредбе које се односе на обрачун и исплату зарада, накнада зарада и других примања запослених примењивати почев од исплате зараде за март 2018. године.

Тужиоцима су за спорни период март – мај 2018. године исплаћени трошкови исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са члановима 62. и 63. Колективног уговора туженог од 24.05.2018. године. Ниједна одредба означеног Колективног уговора није проглашена неуставном или незаконитом. Због тога се његове одредбе морају применити приликом одлучивања о основаности захтева тужилаца да им се за период од марта до маја 2018. године исплати разлика између предметних накнада исплаћених по колективном уговору и износа обрачунатих по критеријумима из раније важећих општих аката.

Из тог разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези са члановима 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови ревизијског поступка и то на име издатака за судску таксу на жалбу 3.696,00 динара, судску таксу на ревизију 7.389,00 динара и 11.084,00 динара за

судску таксу на одлуку по ревизији, као и за састав ревизије 18.000,00 динара. Досуђене трошкове тужиоци су дужни надокнадити туженом на једнаке делове, сагласно члану 160. став 1 ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић